

נים כאלה. על כן הנונו גוזרים בחום חמור
 כחרמו של יהושע בן נון (לא פחות
 ולא יותר—עזמות) שחיהם והלאה לא
 יהיו שום אדם לעשות עוד מעשים כאלה
 או להסית או לסייע ח"ו למעשים כאלה.
 ואשר לא ישמע לדברינו יכד בחום חמור
 ורבעה בו כל האלה, רח"ל. ושומר נפשו
 ונפש בני ביתו ירחק ממעשים האלה
 כנטחיו קשת, כי גזלים הוא חותה על
 ראשו רח"ל. ושומע לדברינו ישכן לבטח.
 הכר"צ לכל משהלות האשכנזים
 דפעיח"ס ת"ו
 (מקום החותם)
 נאם פנחס בהגר"ז ז"ל עפשטיין
 נאם גרשון יהודא זילברמאן
 נאם דוד הלוי יונגריין

ועדיין מתאוננים, שאין לנו אינטרסים חשו
 כים, ומעשים יפים" בירושלים עיר קדשנו!

ובהיות, שאין לנו ב"ה הפעם, לשוננו
 לעם, אמסר לכם אנו פרס סמן מ, לשון העם"
 שלנו בקול נע לדוגמא:

- 1) השעון שלכם לא הולך טוב.
- 2) השעון שלי הולך יפה.
- 3) ה, צ'יאנס" (ההצנה) התחיל כבר?
- 4) ה, מאדאם" שלי השאירה כרטיס בשבילי?
- 5) זה תמונה יפה!
- 6) הנה המשחאני שלי (במקום כרטיס).
- 7) כראי ללכת על התמונה.
- 8) אתה סונטרולר? (במקום מבקר).
- 9) תן לי, איזה דבר" (כרטיס), אני רוצה לצאת.
- 10) כראי ללכת על לב-יהודי, זה יפה!
- 11) איפה ה, באס"? (בעל הבית).
- 12) מה נותנים הערב?
- 13) בן כמה השעה, אדוני? (המשחאני בוא אי"ה)

וכבותם שם עד חצות, וראיתם מיני יהודים הנג
 שים אל הכותל, בכפתניהם הארוכים ובגרבניהם
 הלבנים, עומדים כולם בשורה ארוכה ומתפללים
 מעריב בכוונה גדולה.
 ואתם הלא תשאלו, מפני מה מאחר המניין
 הזה להתפלל, לאחר שכל המנינים כלו את תפלתם
 לפני שעות אחדות? אבל מי אינו מכיר בירושלים
 את החכרה של ר' זרח?...

ישנה חברה מיוחדת בירושלים, שתפקידה
 המיוחד הוא לאחר בתפילתם בכוונה תחילה,
 כדי... שהרשעים לא יסכלו בניהנום... כן, שהרי
 גלוי וידוע כי במשך כל ימות השבוע, סובלים
 הרשעים בניהנום כל מיני יסורים וענויים קשים,
 וכשבת קודש הם נחים עד גמר תפלת ערבית של
 המניין האחרון. וע"כ נוסדה בירושלים חברה
 הומאניטרית, שמטרתה להוסיף לרשעים בניהנום
 עוד שעות אחדות של מנוחה. לשם כך באים הח
 כרים להתפלל בכל מוצש"ס עם חצות לפני הכר
 חל המערבי.

דואנים הם, כנראה, לא רק לגן-העדן כי אם
 גם לניהנום. זוהי חברה לא של "צער-בעלי-חיים"
 כי אם של "צער-בלי-חיים"!

ושוב — קוריוו מעולמם המיוחד של שו

מרי החומות שלנו: פסק דין שיצא מ, בית-דין
 צדק לכל משהלות האשכנזים, מעה"ק ירושלים
 תובב"א, ושהובא לי ע"י אחד מתלמידי הותיקים
 דחתם.
 וכדי לזכות את הרבים הנני מוסרו לכם בזה
 ככתבו וכלשונו ממש—אספקלריה מאירה מהמח
 לוקת, רחמל"צ, השודרת שם בין הממונים ובני
 הכולל...

פעה"ק ירושלים ת"ו, יום ה' לחדש
 תמוז שנת תרצ"ג
 כאעור באו לפנינו הרבנים המפקחים
 של כולל אונגארן ר"י, והתאוננו לפנינו
 על מעשים לא יפים כלל מצד אנשים נע-
 למים שפעמים אחדות עפכו קיתונות של
 שופכין לחוך ביתם (מעשה זרש, ממש!
 —עזמות). וכן לא יעשה ח"ו בישראל עם
 קדוש לחשתמש באמצעים אסורים ומגו

עזמות היקר" — לא אוכל לבלי לספר
 לך את העובדא הקטנה והחשובה הזו:

במקרה נודמנתי אתמול, בשבת-קודש, להיות
 נוכח בשעת ביקורו של הנציב העליון בקרית
 חיים (ארלוזורוב) בחיפה. ומה מאד הפתיעתני
 ושמתחתי הטענה של אחת הנשים הזקנות, שיצאי
 אף חן ליהנות מזיוו ומחינו של הנציב—למה זה
 המתפקתם—היא טוענת ואומרת אל חסהל—
 „במהיאת-כפים בלבד? ולמה לא קראתם אחריו
 „יברכך?“, ואולם לתברי בני לוינו אמרת: נדמה
 לי, שאשה זקנה זו הכיעה ברנע זה את רגשות
 כל העם היהודי כלפי הנציב הנוכחי היקר שלנו.
 ועל החתום: י. ס. י.

ואם תרצו, אספר לכם סצת קוריווים, בדיר
 חות ואפיזודות יפות מחיי אחכ"י בירושלים
 עיה"ק, המראות על ה„קולוריס" של עיר בירתנו
 עכשיו...

אותה מטרוניתא הנכבדה והמהוללה שבעיר
 רנו, אם ואחות לאגר"י, השתתפה בשבוע זה
 במשחש ה„ברידג" (קלפים) החביב כל כך על
 אחינו דוברי אנגלית במחננו, ובשובה לביתה
 בשעה מאוחרת בלילה שכהה את ארנקה במכונית.
 תנהג נטל את הארנק בידו וראה שהוא עב
 הכרס. מיה עלה הרהור בלבו—כסף! שמח על המ
 ציאה הכשרה הזו ותתחיל ממשמש בה מכל צד,
 והנה הרגיש באצבעותיו מעין דפים קטנים ועבים
 של ספר. — „בודאי ספר תהלים"—חשב הכהור
 בלבו—„סגולה להצלחה בשעת המשחש"...

ואולם סקרנותו גדלה מאד ובין-רגע נפתח
 הארנק והנה מצא הנחג לא ספר תהלים ולא תח
 נות, כיאות לבת ישראל כשרה וחרדית, אף לא
 קופסת „פודרה" או תיבת המשחה וקרן-הפוך
 ושאר תשמישי-רגו והאינדא, כי אם — — —
 שתי חבילות קטנות של קלפי חרשים
 ומבריקים ועליהם סמל „קרי-הצלב" מתוצרת
 הארץ של היטלר...

וכי תעברו, רבותי, בחוצות ובשווקים של
 העיר העתיקה כמוצ"שק, על יד הכותל המערבי,

אולם כל ההוכחות והטענות האלו לא הועילו עדין
 לשכך את הסערה האנטישמית שקמה בפולניה
 בגלל אותו הכלב האבוד.

ואילו היו מאריכים לחיות עד היום — כי

אז לא היתה חגר, אשת אברחם, בורחת המדברה,
 אלא היתה פונה לעורך-דין בירושלים, והלו היה
 מניש תכיעה בשמה על „בריטש-אוף-פרושים"...

כי אז היה הדוד ישמעאל משתתף בתערוכה
 אשר ב„פאלאס-הוטל", והיה מציג שם את ה„קישת"
 שלו, ונות הצדיק היה מציג את התיבה שלו...
 כי אז היה לום השכור משתדל להשיג קיני
 צסיה על אשתו שנהפכה לנציב מלח ומשתתף עם
 „פליה", והמופתי והועד הפועל הערבי היו שול-
 חים מכרטי מחאה.

כי אז היתה זוגבת רחב הזוגה פותחת ביר
 ריחו מלון גדול אירופי ובני-דורנו היו באים שם
 לשחק בקלפים על חשבון נכסיהם ובהיהם בירור
 שלים...

וגאברס, וזיר התעמולה בגרמניה, נסע

בזמן האחרון כידוע בשליחתו של היטלר לרומא
 וחלך לבקר שם את המנצח האיטלקי המפורסם על
 הנגינות—טוסקאניני.

מה לירידי בבית? — שאל אותו טוסקא-
 ניני.

רציתי להראות לכבודו, שאני לא רק סופר
 ונואם בלבד, כי אם גם מחבר מוסיקאי. הנה חבר-
 תי מארש-אבל לכבוד חולדת המאה של בראהמ'ס.
 באתי אל מעלתו לשמע את טבינותו.

טוסקאניני הסתכל בחבור לכל צדדיו והשמיע
 קרי אנחה, שנתפרצה מלבו.
 — אנחה זו על שום מה? — שאל גאבלס.
 — נאנחה אני — ענה טוסקאניני—על שאין
 צדק בעולם: כלום לא היה נכון לו היה להיפק,
 שבראהמ'ס היה מחבר מארש של אבל אחריך?...

אנב, מעיר לי יהודי מת"א במכתבו אלי כי
 היטלר כגימטריא הוא לא „המן" ולא „עמלק"
 ולא שניהם יחד, כי אם בדיוק—„המור"!

אמר עזמות...

— „א! לא!! אין אלהים בעולם!"—חזר האב
 באי-סבלנות.

נשתתק הילד, הרהר קצת בדברים, ואחר שאל
 שוב בתמיה ובחרדה גדולה:
 — „א בא! ולחם יש בעולם?"...

ובגרמניה — אך צעד אחד לפולניה,

ששם נתחוללה סערה אנטישמית בגלל כלב אבוד.
 והכל — בשל טעות קטנה של הבחור הועצער
 בגלל אתא קליא, ממש קוצו של יוד!
 לסוחר הלוודי קיסטנברג (יהודי) אבד זה לא
 כבר כלכו המיוחס שנקרא בשם האנגלי „כוי".
 הסוחר פנה מיד לעתון הפולני שבלודו וביקש
 לפרסם מודעה, שכל מי שיחזיר לו את כלבו הנקרא
 „כוי" — יבוא על שכרו.

אולם הבחור הועצער של אותו העתון טעה
 טעות קטנה בשעת סדור המודעה, ובמקום השם
 „כוי" כוידר את שמו המפורש של הקורשא בריך-
 הוא הפולני „בוג" (אלחים).

למחרת היום יצא עתונם של הנאצים הגרמ
 נים שבלודו בקול זעקה גדולה ומרה, לאמר, שהי
 יהודים מתרפים אלחים חיים בקראם לכלביהם
 בשם „אלחים".

סוכנות העתונות האדוקה שלחם התנפלה על
 ידיעה זו כעל מציאה רבת, ומיד פורסמה בכל
 רחבי פולניה.

כל העתונים האנטישמיים ובראשם „גאזיטא
 ורשוסקא" יצאו מיד במאמרים ראשיים, אשר בהם
 שפכו אש וגפרית על היהודים החצופים, המעזיזים
 פנים אפילו כנגד האלהים, והמתחללים את רגשיר
 תיהם הדתיים של הפולנים.

העתונים היהודים מצינינים כתור עובדא,
 שמסדרי האותיות מודה בעצמו בטעותו, אף לא
 יתואר, שאדם המחלל ברבים את הרגשות הדתיים
 יפרסם באותה המודעה גם את כתבתו ואת מספר
 הטלפון שלו—כפ שעשה זאת הסוחר קיסטנברג

זוהי הכיבי, בדיחת השבוע, מענינא
 דיומא.

שנים שנפגשו ברחוב יפו על יד „אנר"
 ושוחחו ביניהם. ועל מה מפטטטים עכשיו שני
 כהורים הנמנשים יחד ברחוב? זווי אומר: על ענין
 סטאבסקי.

— ומה דעתך על כל הענין הזה? — שואל
 האחר מחברו.

— וכי מה יש לשאל מה? — עונה השני—
 חזר הוא ברור כשמש בצהרים!... ה„אליבי" שלו
 כנראה אינו „אליבי"!

ואנב הוא מתקרב אל בן-שיחתו ושואלו
 בלחש:
 — „הגרנא לי, בבקשה, מה זה אליבי?"...

ומגדר הרעש והמהומות וחצירות וחצי

ווחות של היטלר וכל כת דיליה בגרמניה א"א
 שומעים כמעט את אנקת הרעב וחוסר הלחם שבין
 אחכ"י בגן-העדן הסובייטי.

הנה, למשל, מספרים מעשה ביהודי קומוניסט
 כשר וישר, שהשיג חודות לנאמנותו לתורת סטאי
 לין מין דייסא „ויטאמינית" של קליפות תפוחי-
 אדמה, ומיד מסרה לבנו יחידו, ילד בן שלש, שהיה
 מרוב לנוע ברעב.

הילד נטל בידו את הדייסא מתוך גיל רעה.
 לבו חילדותי חש צורך להכיע את שמחתו חרכה
 זאת רחשי תודתו על המזון שנמצא לו; ממילא
 עלה על לבו באותו חרנע חנשנב זכר חסבא שלו,
 שהיה מלמדו ברכות הנהנין, ומיד פתח בכרכה
 הראשונה והיחידה שלמד בעל פה:

— „ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם, המוציא
 לחם מן הארץ!"

— „מה זה נזכרת פתאום לברך?"—נתרנו האב
 וקומוניסט—„הלא לימדתיך כמה פעמים, שאין
 אלהים!"
 — „אין אלהים בכל העולם?"—תמה ונצטער